

AUDREY
HEPBURN

É L E T S Z E N V E D É L Y S T Í L U S

Szöveg

Chiara Pasqualetti Johnson

Grafikai terv

Maria Cucchi

AUDREY
HEPBURN

É L E T S Z E N V E D É L Y S T Í L U S

KOSSUTH KIADÓ

Tartalom

Bevezetés	8
Csillag születik (1929–1954)	16
Aranyévek (1954–1960)	56
A stílussteremtő díva (1960–1983)	132
A gyermekek nagykövete (1983–1993)	202

Balra: Közeli kép Audrey Hepburnról az *Álom luxuskivitelben* című filmből.

Az előző oldalon balra: Audrey egy Givenchy-kreációban pózol a *Mókás arc* című filmhez.

Jobbra: A *Sabrina* című film forgatásán.

Bevezetés

Lenyűgözően kedves, mégis furcsán tartózkodó volt. Kifinomult, mégsem sznob. Gyengéd, ám közel sem gyenge. Amióta csak feltűnt a mozivászonon, Audrey Hepburnt az őszinteség és a báj ellenállhatatlan megtestesítőjének tekintették. Hercegnői tartásával kecsesen sétált Hollywood reflektorfényében, ám sosem veszített az egyéniségéből. Az olyan rendkívüli embereket, mint Audrey, sosem a véletlen vagy a szerencse szüli. Óriási sikere mögött rengeteg munka, erőfeszítés és elhivatottság állt. Jóllehet gazdag családba született, és kozmopolita környezetben nőtt fel, a háború nehézségei megfosztották a boldog gyermekkortól. Arról álmodozott, hogy táncosnő lesz, végül azonban a film világában lelt otthonra. Két Oscar-, három Golden Globe-, egy Emmy- és egy Grammy-, két Tony- és három David di Donatello-díjban részesült, valamint négy BAFTA-díjjal jutalmazták három produkcióban nyújtott felejthetetlen alakításáért, mint Holly Golightly megformálója az *Álom luxuskivitelben*, Anna hercegnőé a *Római vakáció*, illetve Elizáé a *My Fair Lady* című filmben. Mindig is elhatárolta magát az extravagáns megnyilvánulásoktól és a harsány, hírességekre jellemző túlkapásoktól, és rendszerint hajnalban kelt szerepet

tanulni. Mindig pontos volt, és sosem szeszélyeskedett, magatartása sosem emlékeztetett az elkényeztetett dívákéra. „Soha nem tartottam magam ikonnak. Az én fejemben nem az van, mint másokéban. Én csak végzem a dolgom.” Fegyelmezett, művelt és igazán professzionális volt.

Abban az időben, amikor Marilyn Monroe-t a nőieség istennőjeként állították piedesztálra, Audrey törekény alkatával és balerinatartásával teremtett magának helyet. Magas volt, vékony, udvarias, mindig mosolygott, őzikeszemével és szelídségével sorra hódította meg a színészek és a rendezők szívét. „Öt perc alatt mindenki beleszeretett” – mondta Billy Wilder, a *Sabrina* rendezője. Audrey-nál az egyszerűség nemcsak a stílusában, hanem az életvitelében is megjelent: halásznadrág, balerinacipő, csónaknyakú blúz, csinosan megkötött sál és vidám frufu jellemezte külsejét. Az eleganciában, a letisztultságban rejtett lényé igazi természete, mely a gesztusain és a tekinteten keresztül még jobban megmutatkozott, mint az öltözékében. Ezért is járult hozzá olyannyira az úgynevezett „Audrey-stílus” a színésznő filmjeinek sikeréhez.

Audrey-nak huszonöt éves korára már kialakult a maga sajátos stílusa. Ez a felvétel jól kiemeli őzikeszemét, amelyet határozott szemöldöke hangsúlyoz. Rövid frufut visel, arckifejezése egyszerre édes és érzéki.

Audrey óta, sőt talán előtte sem volt még egy olyan sztár – sem a film, sem a divat világában –, aki hozzá hasonló természetes eleganciával büszkélkedhetett volna, amelyet oly könnyedén is viselt. A divat pillanatok alatt beleszeretett, és viszont. Az az intenzív tizenöt év – az 1950-es évek elejétől a 60-as évek második feléig –, amelyet a hollywoodi hierarchia csúcsán töltött, egybeesett és összefonódott az öltözködés történetének meghatározó időszakával, amikor is az *haute couture* szabályai engedtek a változás erőteljes áramlatainak, melyet a nők egy új generációja irányított.

Azonfelül, hogy épp a megfelelő életkorban volt, Audrey a kifinomultság és a naivitás egyfajta tökéletes kombinációjával bírt – „a báj, az ártatlanság és a tehetőség” egyedülálló módon keveredett benne, ahogy azt William Wyler, a *Római vakáció* rendezője megjegyezte. E robbanékony egyveleget pedig úgy aktiválta, hogy rendkívüli módon kihangsúlyozta karakteres arcát és szinte androgün testalkatát. Már húszéves kora előtt megtalálta a saját stílusát, és ehhez az elképzeléshez egész életében hű maradt. Tisztában volt az érényével – de legalább annyira a hiányosságaival is –, és meggyőződéssel vallotta, hogy minden nőnek ki kell alakítania a saját megjelenését, amelyet hozzá tud igazítani a divat változásaihoz ahelyett, hogy évszokról évszakra forgószélszerűen lecserélné a teljes ruhatárát.

Így olyasfajta értékeket vetített előre, amelyek napjainkban végre újra aktuálissá váltak – nevezetesen, hogy az a legjobb, ha az ember csupán néhány ruhadarabbal rendelkezik, ám azok jó minőségűek és tartósak. Senki sem tudta nála jobban, mi a legelőnyösebb számára, ezért ragaszkodott hozzá, hogy a hollywoodi producerekkel kötött szerződéseit záradék egészítse ki, melyben rögzítették, hogy ő maga válogathatja össze a ruhatárát egy-egy filmhez. Vonzották Hubert de Givenchy divattervező munkái, akivel a filmművészet történetének egyik legkülönlegesebb és legtartósabb szakmai kapcsolatát építette ki. Audrey lett Givenchy műzsája, a tervező pedig Audrey Pygmalionja. Valamennyi varázslatos kreációját beragyogta Audrey lelke, ami azt illusztrálja, hogy nem elég megfelelőképpen viselni egy-egy ruhadarabot, meg is kell tölteni azt a személyiségünkkel. Sokkal többek voltak ezek a ruhák holmi kosztümöknél, egyfajta páncélzattá váltak a színésznő testén, amelyek szinte védelmezték őt. Audrey olyan sztár volt, aki nem látta a saját fényét. Nem ő volt a tökéletes nő. Elvégre senki sem az. Sikere mégis arra készítette, hogy megtestesítsen egy ideált, amelyet mások követhetnek és csodálhatnak. Olyannyira, hogy sokáig senki sem merte felidézni (vagy elképzelni), mi rejtőzhet ragyogó mosolya mögött. Egy olyan közegben, ahol a szerelmi történetek és az árulások

A harmincas évei elején járó Audrey játékosan duzzog az *Álom luxuskivitelben* forgatásán. Givenchy híres hattyúkalapját viseli.

folyamatosan táplálták a sajtót, Audrey-ról szinte semmi sem szivárgott ki, és szokásos bája elkendőzte viharos szerelmi életét.

Látszólagos derűje azonban felettébb sebezhető lelket takart. Sosem gyógyult be az a seb, amelyet apja ejtett rajta gyermekkorában, amikor elhagyta őt.

Ez hatalmas szeretetéttséget váltott ki belőle, és olyan fajta törekenységet, amelybe mindenki beleszeretett.

Miután belefáradt a rivaldafénybe, negyvenévesen úgy döntött, elhagyja a filmipart, és a számára valóban fontos dolgoknak szenteli magát: a családjának és a gyermekeinek. Mindig is gyermekekről álmódott, és az anyaság az egyik legnagyobb örömforrás volt az életében. „Arra vágyom, hogy [otthonom] melegséget és vidámságot árásson, s menedéket nyújtson számunkra ebben a zaklatott világban” – nyilatkozta. Csak éppen nem volt képes egy helyben ülni, és semmittevében létezni. Így hát megpályázta az UNICEF jószolgálati nagyköveti posztját, hogy ezáltal tegyen kerekké egy történetet, amely a saját gyermekkorában kezdődött. Miután maga is átélte a háború borzalmait, szeretett volna a megnyugvás forrásává válni emberek milliói számára, és a fejlődő világ gyermekeinek szentelte erejét. Ezt a döntést a szíve diktálta, s a nagylelkűség példaképévé tette a hollywoodi sztárt.

Audrey egy jobb világot álmódott mindenki számára, és talán nem véletlen, hogy filmes karrierje során is egy angyal bőrbe kellett bújni utoljára.

Ez a könyv Audrey tartalmas, szenvedélyes életének történetét mutatja be lenyűgöző képeken keresztül, és ahogy a forgatásokon, úgy azokon kívül is igyekszik bemutatni őt. A híres fotósok – kiknek portréi meghatározták Audrey Hepburn imázsát, és a karrierjét is formálták – munkáin kívül reklámfotókkal, forgatásokon készült felvételekkel és moziplakátokkal egészítjük ki a palettát. Ritka családi pillanatképek és archív felvételek is akadnak köztük, amelyek kiemelik Audrey-t a reflektorfényből, s különböző életszakaszokban és helyzetekben ábrázolják őt. Más sztárokkal ellentétben Audrey soha nem akarta megfagyasztani külsejét. Szinte tudatában sem volt a varázsának, s akkor is büszkén tárta a nyilvánosság elé arcát és egyre vékonyabb alakját, amikor az idő nyomai már megmutakoztak rajta. Szárnyaló lelke mindvégig dacolt az idővel, hiszen Audrey számára az élet értelme két rövid mondatban rejlett: „Adni annyit, mint élni. Ha már semmit sem akarunk adni, nincs miért tovább élünk.” Ezért is hagyott olyan mély nyomot a világban, miközben az egyszerű, boldog életért küzdött. Audrey érzelmgazdag, bátor, kifinomult és romantikus alkat volt. Amilyen a filmekben is.

Audrey időtlen varázsát tükrözi ez az 1979-es felvétel. „Azt hiszem, a múlt segített abban, hogy megtanuljam értékelni a jelent. És semmit sem szeretnék elrontani azzal, hogy a jövő miatt idegeskedek.”

*„A siker olyan, mint amikor eljutunk
egy fontos születésnaphoz, és rájövünk,
hogy pontosan ugyanolyanok maradtunk.”*

Közeli kép Audrey-ről az 1954-es
Sabrina című film forgatása közben.

Csillag születik

(1929–1954)

Egy őzikeszemű balerina első lépései lábujjhegyen. A háború borzalmaitól a Broadway színpadáig. A fiatal színésznő lenyűgöző felemelkedésének korszaka a londoni színházakban kezdődik, és egészen a Római vakációért kiérdemelt Oscar-díjig vezet, amely az „Audrey-stílus” forradalmi frissességével robbant be a köztudatba.

Amikor a holland bárónő, Ella van Heemstra elvált első férjétől, huszonnégy éves volt csupán, és két kisgyermek édesanyja. Gyönyörű nő lévén nem szűkölködött udvarlókban, így nem sokkal később új fejezetet nyitott az életében a vakmerő, ám felettébb sármos angol úriember, Joseph Victor Ruston oldalán. A férfi később Hepburn-Rustonra változtatta a vezetéknevét egy téves feltételezés alapján, miszerint egy skót nemes, James Hepburn leszármazottja lett volna. Joseph és Ella Kelet-Indiában találkoztak – ahová Ella édesapját követte, aki akkoriban Holland Guyana (Suriname) kormányzója volt –, és házasságkötésüket szűk baráti körben tartották Jakartában. Szinte azonnal feszültségek kísérték a frigyét, melyek elsősorban Joseph könnyelműségéből fakadtak, illetve abból, hogy egyetlen állást sem volt képes huzamosabb ideig megtartani. Ezért úgy döntöttek, elhagyják a gyarmatokat, és visszatérnek Európába abban a reményben, hogy a bárónő családja majd segít neki valamilyen munkát találni. Amikor felszálltak a hajóra, Ella már állapotos volt, és megálltak

Az egyik legkorábbi kép Audrey-ról, amely egyéves korában készült.